

KRISTIN HANNAH

Un moment magic

Traducere din limba engleză și note
ANA MARIA GONȚEA

LITERA
București

Capitolul 1

Totul avea să se termine curând.

Julia Cates pierduse șirul dăților în care își spusese acest lucru în sinea ei, însă astăzi, în sfârșit, avea să se adevărească. Peste doar câteva ore, toată lumea urma să afle adevărul despre ea; dacă reușea să ajungă în centru.

Din nefericire, autostrada de pe Coasta Pacificului arăta mai mult a parcare decât a autostradă. Dealurile de dincolo de Malibu ardeau iarăși, iar fumul plutea deasupra acoperișurilor, transformând atmosfera de obicei luminoasă a țărmului într-o mazăgă deasă și maronie. Prin tot orașul, bebelușii îngroziți se treziseră în toiul nopții, cu lacrimi întunecate și respirând cu greutate. Nici valurile nu mai aveau aceeași putere, de parcă le-ar fi epuizat căldura nefirească.

Se strecura prin traficul nervos, plin de întreruperi, ignorând șoferii care îi arătau degetul mijlociu și se băgau în fața ei. Era de așteptat; în cel mai periculos sezon din sudul Californiei, furia se aprindea la fel de ușor ca și grădinile oamenilor. Căldura îi aducea pe toți la capătul răbdării.

În cele din urmă, ieși de pe autostradă și se îndreptă spre tribunal.

Dubele de televiziune erau peste tot. Zeci de reporteri se îngheșuiau pe treptele tribunalului, cu microfoanele și camerele pregătite, așteptând sosirea știrii pentru care se aflau acolo. În Los Angeles,

se părea că procesele deveniseră un soi de divertisment zilnic. Michael Jackson. Courtney Love. Robert Blake.

Julia ocoli clădirea și înaintă către o intrare laterală, unde o așteptau avocații.

Opri mașina la marginea străzii și coborî, cu gândul de a porni încrezătoare, însă vreme de câteva momente îngrozitoare, nu se putu mișca. *Ești nevinovată*, își spuse în sinea ei. *Vor vedea asta. Sistemul va funcționa.* Se forță să facă un pas, apoi altul înaintea lui. Simțea că se mișcă prin sârmă ghimpată, luptându-se anevoios.

Când ajunse la grupul de avocați, se chinui din răspuțeri să zâmbească, însă de un lucru era sigură: zâmbetul ei părea autentic. Orice psihiatru știa cum să facă un zâmbet să pară sincer.

– Bună ziua, dr. Cates, salută Frank Williams, avocatul principal din echipa de apărători. Ce faceți?

– Să mergem, spuse ea, întrebându-se dacă mai auzise cineva tremurul din voce.

Ura să își arate frica. Astăzi, mai mult ca oricând, trebuia să fie puternică, să arate tuturor că era într-adevăr doctorul care credeau că este, că nu făcuse nimic greșit.

Avocații se adunară protector în jurul ei. Le aprecia sprijinul. Deși făcea tot ce-i stătea în puteri să pară o profesionistă încrezătoare, era doar o mască fragilă pe care o putea distruge un singur cuvânt.

Deschiseră ușile și pătrunseră înăuntrul tribunalului, unde blițurile explodau în fulgere de lumină albă. Camerele imortalizau, iar filmările se derulau. Reporterii se avântau către ei, strigând în același timp.

– Dr. Cates! Ce credeți despre ceea ce s-a întâmplat?

– De ce nu ați salvat copiii?

– Știați de pistol?

Frank își trecu brațul în jurul Juliei și o strânse lângă el. Ea își lipi fața de reverul hainei și se lăsă condusă.

În sala de judecată, se așeză la banca acuzaților. Pe rând, echipa de avocați se strânse în jurul ei. În spatele ei, în primul rând din public, câțiva avocați stagiați și juriști își ocupară locurile.

Julia încercă să ignore zarva din spatele ei, ușile care scârțâiau la deschidere și se trânteau la închidere, pașii grăbiți de pe podeaua din marmură, glasurile șoptite. Locurile libere se ocupau cu repereziciune, iar ea își dădea seama de asta fără să se întoarcă. Sala de judecată era astăzi cel mai căutat loc din Los Angeles, iar fiindcă judecătoria interzisese camerele, jurnaliștii și artiștii se înghesuiau fără îndoială unii lângă ceilalți în public, cu pixurile pregătite.

Scriseseră anul acesta un șir nesfârșit de articole despre ea. Fotografii imortalizaseră mii de poze cu ea – ducând gunoiul, stând pe terasă, venind și plecând de la birou. Pe prima pagină ajungeau mereu cele mai puțin măgulitoare imagini.

Reporterii practic se stabiliseră în afara apartamentului ei și, deși ea nu vorbise niciodată cu ei, nu avea importanță; articolele continuau să apară. Scriau despre originile ei dintr-un oraș mic, despre educația ei strălucită, despre apartamentul costisitor cu vedere la plajă și despre despărțirea devastatoare de Philip. Speculară până și că în ultima vreme devenise anorexică sau dependentă de liposucții. Însă ceea ce nu scriau era singura parte din ea care conta cu adevărat: pasiunea față de munca ei. Fusesse de mică un copil singuratic și stângaci și își amintea fiecare nuanță a acelei dureri. Propria copilărie o transformase într-un psihiatru excepțional.

Firește, acea parte de adevăr nu văzuse niciodată lumina tiparului; și nici lista copiilor și a adolescenților pe care îi ajutase.

Se așternu liniștea în sala de tribunal, în timp ce judecătoria Carol Myerson se așeza la pupitru. Era o femeie cu o privire severă, cu părul vopsit într-o nuanță deschisă de roșcat și purta o pereche de ochelari demodați.

Grefierul anunță cauza care era în curs de judecată.

Julia simți dintr-odată dorința de a fi chemat pe cineva să-i fie alături astăzi, vreun prieten sau vreo rudă care să se afle lângă ea, căreia să-i strângă mâna atunci când totul se va fi terminat; însă ea mereu pusese munca pe primul plan, înaintea contactului cu alți oameni. Acest lucru nu-i permisesse să acorde prea mult timp prietenilor. Chiar terapeutul ei îi atrăsese atenția asupra acestui

gol din viață, și totuși, până în acest moment, nu fusese niciodată de acord cu el.

De lângă ea se ridică Frank. Era un bărbat impunător, înalt și suplu până la eleganță, iar părul îi încărunțise într-o ordine perfectă, începând de la perciuni. Îl alesese pe el datorită minții strălucite, însă atitudinea lui părea să aibă un impact mai mare. În asemenea săli, se întâmpla prea des ca forma să aibă întâietate asupra fondului.

– Doamnă președinte, încep eu cu cea mai calmă și mai convingătoare voce din câte auzise, menținerea doctorului Julia Cates în calitate de pârât în acest dosar este absurdă. Deși limitele și granițele precise ale confidențialității în cazuri psihiatrice sunt adesea disputate, există anumite precedente, cum ar fi *Tarasoff versus Consiliul Universității din California*. Dr. Cates nu avea cunoștință de tendințele violente ale pacientei ei și nici o informație cu privire la amenințări concrete față de anumite persoane. Și într-adevăr, în cadrul plângerii nu se face referire la asemenea informații specifice. Prin urmare, solicităm respectuos exonerarea doamnei Cates în acest dosar. Vă mulțumesc, spuse el și se așază pe locul său.

De la masa acuzării se ridică un bărbat îmbrăcat într-un costum negru intens.

– Doamnă președinte, patru copii *au murit*. Copii care nu vor crește niciodată, nu vor pleca la facultate, nu vor avea copii ai lor. Dr. Cates era psihiatrul lui Amber Zuniga. Timp de trei ani, dr. Cates a petrecut două ore pe săptămână cu Amber, i-a ascultat problemele și i-a prescris medicamente pentru depresia pe care o dezvolta. Și în ciuda acestei relații apropiate, noi trebuie să credem acum că dr. Cates nu *a știut* că Amber devenea din ce în ce mai violentă și deprimată. Că nu a avut nici un indiciu cu privire la faptul că pacienta sa urma să cumpere o armă automată, să intre la întâlnirea tineretului de la biserică și să înceapă să tragă. Avocatul ieși din spatele mesei și rămase în mijlocul sălii de judecată, întorcându-se încet cu fața către Julia. Aceasta era imaginea de milioane, cea care urma să fie desenată de fiecare artist din încăperea și care avea

să facă înconjurul lumii. Continuă: Ea este experta în domeniu, doamnă președinte. Ea era cea care ar fi trebuit să prevadă această tragedie și să o împiedice, fie prin avertizarea victimelor, fie prin internarea domnișoarei Zuniga într-un centru de tratament. Chiar dacă nu avea cunoștință de tendințele violente ale domnișoarei Zuniga, ar fi trebuit să-și dea seama. Așadar, susținem respectuos menținerea calității de pârât a dr. Cates în acest dosar. Este o chestiune de dreptate. Familiile copiilor uciși merită despăgubiri din partea persoanei care avea cea mai mare probabilitate de a prevedea și preveni omorul lor.

Avocatul se întoarse la masă și se așază.

– Nu e adevărat, șopti Julia, știind că vocea nu avea să-i fie auzită.

Totuși, trebuia să o spună cu voce tare. Amber nu dăduse niciodată nici cel mai mic indiciu de violență. Fiecare adolescent care se lupta cu depresia spunea că îi ura pe toți copiii de la școală. Însă această afirmație era la o distanță de ani-lumină de cumpărarea unei arme și deschiderea focului.

De ce nu înțelegeau cu toții acest lucru?

Doamna judecător Myerson citi dosarul aflat în fața ei. Apoi își scoase ochelarii de citit și îi așază pe suprafața din lemn solid a pupitrului.

În sala de judecată se așternu liniștea. Julia știa că jurnaliștii erau pregătiți să înceapă de îndată să scrie. În afara sălii se aflau și mai mulți reporteri în așteptare, pregătiți să scrie două articole. Ambele titluri erau deja scrise. Tot ce le mai trebuia era un semn de la colegii dinăuntru.

Părinții copiilor uciși, adunați într-un grup îndurerat pe rândurile din spate, așteptau să fie asigurați că această tragedie s-ar fi putut preveni, că cineva aflat într-o poziție de autoritate le-ar fi putut păstra copiii în viață. Dăduseră o mulțime de oameni în judecată pentru răspundere delictuală – poliția, paramedicii, producătorii de medicamente, medicii, până și familia Zuniga. Lumea modernă nu mai credea în tragedii lipsite de sens. Nu mai era acceptabil ca lucruri rele să se întâmple pur și simplu oamenilor; cineva trebuia să răspundă. Familiile victimelor speraseră că acest proces va fi

răspunsul pe care îl așteptau, însă Julia știa că le va ocupa mințile pentru o vreme, poate le va atenua o parte din durere, însă nu o va elimina. Suferința va daînui și după ce ei nu vor mai fi.

Judecătoarea îi privi mai întâi pe părinți.

– Nu există nici o îndoială cu privire la faptul că ceea ce s-a întâmplat în data de nouăsprezece februarie la biserica baptistă din Silverwood a fost o tragedie îngrozitoare. În calitate de mamă, nu-mi pot imagina lumea în care dumneavoastră ați trăit în ultimele luni. Cu toate acestea, întrebarea din fața instanței este aceea dacă dr. Cates ar trebui să aibă în continuare calitatea de pârât în acest dosar. Judecătoarea își împreună mâinile pe masă. Sunt convinsă că, din punct de vedere legal, dr. Cates nu avea obligația de a avertiza sau proteja victimele în această situație. Am ajuns la această concluzie din mai multe motive. În primul rând, din probe nu reiese, iar reclamantii nu susțin că dr. Cates avea cunoștință că ar exista posibile victime identificate; în al doilea rând, legea nu impune obligația de a avertiza decât în cazul victimelor identificate concret; și, în sfârșit, ca o chestiune de ordine publică, trebuie să se păstreze confidențialitatea relației dintre psihiatru și pacient, cu excepția cazului în care apare un pericol concret, identificabil, care permite încălcarea acestei confidențialități. Dr. Cates, având în vedere mărturia sa, înregistrările sale și afirmațiile făcute de reclamant, nu avea obligația de a avertiza sau proteja în alt mod victimele în acest caz. Prin urmare, este exonerată de răspundere, fără repararea prejudiciului.

Publicul își ieși din minți. Înainte să-și dea seama, Julia sări în picioare, prinsă în îmbrățișări victorioase din partea avocaților. Din spatele ei auzea reporterii fugind către uși și pe holul din marmură.

– A scăpat! strigă cineva.

Julia simți un val de ușurare. *Slavă Domnului!*

Apoi îi auzi pe părinții copiilor plângând în spatele ei.

– Cum se poate întâmpla așa ceva? spuse unul dintre ei cu voce tare. Ar fi trebuit să știe.

Frank îi atinse brațul.

– Ar trebui să zâmbești. Am câștigat.

Aruncă o privire rapidă în direcția părinților, apoi se uită în altă parte. Gândurile îi rățăeau prin desișul întunecat al regretului. Oare aveau dreptate? Chiar ar fi trebuit să știe?

– Nu a fost vina ta și a venit vremea să spui oamenilor asta. Acum ai ocazia să iei atitudine, să...

O mulțime de reporteri îi înconjură.

– Dr. Cates, ce le puteți spune părinților care v-au considerat răspunzătoare?

– Ceilalți părinți vă vor mai încredința copiii?

– Puteți comenta cu privire la informația că biroul procuraturii din Los Angeles v-a scos numele din registrul de experți psihiatri?

Frank interveni, întinzând mâna în spate pentru a cuprinde mâna Juliei.

– Clienta mea tocmai a fost exonerată în proces...

– Pe baza unei chestiuni procedurale, strigă cineva.

Cât timp erau cu toții concentrați asupra lui Frank, Julia se strecură în spatele mulțimii și se îndreptă către ușă. Știa că Frank ar fi vrut să facă o declarație, însă nu-i păsa. Nu se simțea câtuși de puțin victorioasă. Tot ce voia era să scape de toate astea... să se întoarcă la viața ei normală.

Soții Zuniga se aflau în fața ușii, blocându-i calea. Acum erau o versiune mai palidă a cuplului pe care îl cunoscuse odată. Amărăciunea le golise obraji de culoare și îi îmbătrânise.

Doamna Zuniga își ridică privirea plină de lacrimi către ea.

– V-a iubit pe amândoi, spuse Julia cu blândețe, știind că nu era îndeajuns. Și ați fost niște părinți buni. Să nu lăsați niciodată pe nimeni să vă convingă de contrariu. Amber era bolnavă. Mi-aș dori să...

– Nu, o întrerupse domnul Zuniga. Să-ți dorești doare cel mai tare.

Își trecu un braț în jurul soției și o trase aproape de el. Între ei se așternu tăcerea. Julia încercă să se gândească și la altceva să le spună, însă tot ce mai rămăsese era *îmi pare rău*, lucru pe care îl spusese de prea multe ori ca să mai conteze.

Respect Ținându-și strâns geanta la piept, își făcu loc pe lângă ei și părăsi tribunalul.

Afară, atmosfera era închisă și mohorâtă. Un strat gros de ceață întuneca zarea, acoperind soarele, perfect pentru starea ei de spirit.

Se urcă în mașină și plecă. În timp ce se încadra în trafic, se întreba dacă Frank îi observase absența. Pentru el, totul nu era decât un joc, unul cu mize chiar foarte mari, iar în calitate de câștigător, era în al nouălea cer. Poate că avea să se gândească la victime și la familiile lor diseară, de acasă, după câteva pahare de Dewar's cu gheață. Poate că avea să se gândească și la ea, întrebându-se cum va ajunge un psihiatru care își distrusese într-o asemenea măsură reputația, însă nu se va gândi prea mult la toate acestea. Nu și-ar permite.

Și ea va fi nevoită să lase toate aceste lucruri în urmă. În această seară, va sta întinsă în patul gol, ascultând sunetul valurilor, gândindu-se cât de mult semăna cu bătaia inimii ei, apoi va încerca încă o dată să depășească sentimentele de durere și vinovăție. Trebuia să descopere care era indiciul pe care îl ratase, care erau semnele pe care le ignorase. Avea să doară – amintirea –, însă în final avea să fie un terapeut mai bun datorită acestei dureri. Iar apoi, de dimineață de la șapte, avea să se îmbrace și să se întoarcă la serviciu. Avea să-i ajute din nou pe oameni; avea să treacă de această suferință.

Fata stă ghemuită la intrarea în peșteră, privind apa care se revărsa din cer. Ar vrea să se întindă după una dintre conservele goale din jurul ei, să-i lingă poate interiorul încă o dată, însă a făcut asta deja de prea multe ori. Mâncarea s-a terminat de mai mult timp decât a putut ea să țină cont. Din spatele ei, lupii sunt fără astâmpăr, infomețați. Cerul se dezlanțuie și vuieste. Copacii tremură de frică, iar apa continuă să șiroiască.

Adoarme.

Se trezește brusc și privește în jurul ei, adulmecând aerul. Se simte un miros ciudat în întuneric. Ar trebui să o înspăimânte,

să o trimită înapoi în scorbura adâncă și întunecată, însă nu se poate mișca. Stomacul îi este atât de strâns și de gol încât o doare.

Ploaia nu mai cade cu atâta furie, picură mai încet. Fata și-ar dori să poată vedea soarele. Viața este mai bună atunci când e trăită în lumină. Peștera ei e atât de întunecată.

Trosnește o ramură.

Apoi încă una.

Rămâne nemișcată, dorindu-și să dispară în peretele grotei. Se transformă într-o umbră a ei, întinsă pe suprafața stâncii și nemișcată. Știe cât de important poate fi să nu facă nici o mișcare.

Vine El. Deja fusese plecat de prea multă vreme. Nu mai are mâncare. Zilele însorite au trecut și, cu toate că este bucuroasă că El a dispărut, fără El este totuși înfricoșată. Altădată – acum mult timp – ar fi ajutat-o Ea, însă acum este MOARTĂ.

Când se așterne din nou liniștea peste pădure, fata se apleacă, scoțându-și fața în lumina gri de Afară. Întunericul nopții se apropie, iar în curând va cuprinde toate împrejurimile. Ploaia cade blând și plăcut. Fetei îi place gustul apei.

Ce ar trebui să facă?

Își coboară privirea la cățelul de lângă ea. Și el este vigilent, adulmecând aerul. Îi atinge blana moale și îi simte tremurul corpului. Și el se întreabă același lucru: când se va întoarce El?

Înainte, El nu lipsise niciodată mai mult de o noapte, cel mult două. Însă totul se schimbase după ce Ea a fost moartă și îngropată. Când El a plecat, i-a și vorbit Fetei.

SĂ FII CUMINTE CÂT TIMP LIPSESC, CĂCI ALTFEL...

Nu înțelege toate cuvintele, însă știe ce înseamnă „căci altfel“.

Totuși, a trecut prea mult de când a plecat. Nu mai este nimic de mâncare. A reușit să se elibereze și să meargă în pădure după fructe și nuci, însă este anotimpul întunecat. În curând va fi prea slăbită ca să mai găsească mâncare și oricum nu va mai rămâne nimic atunci când totul se va face alb, iar răsuflarea îi va fi transformată în ceață. Deși îi este frică și este îngrozită de Străinii care trăiesc Afară, fata este hămesită, iar dacă El se întoarce și vede că s-a eliberat, va fi de rău. Trebuie să facă ceva.

Orașul Rain Valley, ascuns între sălbăticia Pădurii Naționale Olympic și furtunoasele valuri gri ale Oceanului Pacific, era ultimul bastion al civilizației înainte de pădurile întinse.

Existau câteva locuri nu departe de oraș care nu fuseseră niciodată atinse de razele aurii ale soarelui, unde umbrele se întindeau pe pământul negru și argilos pe toată durata anului, în forme atât de groase și de solide încât puținii excursioniști viteji care ajungeau în pădure credeau adesea că se rătăciseră în bârlogul urșilor care hibernau. Chiar și astăzi, în era modernă a miracolelor științifice, aceste păduri rămăseseră la fel cum erau de secole întregi, neexplorate și neatinse de mâna omului.

Acum mai puțin de o sută de ani, coloniștii ajunseseră în acest loc frumos aflat între pădurea tropicală și mare și tăiaseră din copaci atât cât aveau nevoie pentru a-și planta recoltele. Odată cu trecerea timpului, au învățat ceea ce amerindienii învățaseră înaintea lor: locul acesta nu putea fi îmblânzit. Așa că au renunțat la uneltele de cultivare a pământului și au început să pescuiască. Somonul și lemnul au devenit industriile locale, iar timp de câteva zeci de ani, orașul a prosperat. Însă în anii '90 ecologiștii au descoperit Rain Valley. Și-au propus să salveze păsările, peștii și cei mai bătrâni copaci. Oamenii care trăiau de pe urma acestor pământuri au fost uitați în această luptă, iar de-a lungul anilor, orașul a căzut într-o paragină liniștită. Una după alta, viziunile grandioase ale cetățenilor de frunte ai orașului au dispărut. Iluminarea stradală mult așteptată nu s-a finalizat niciodată; drumul către Mystic Lake a rămas un câmp minat format din două benzi de asfalt și gropi; liniile de telefonie și curent electric au rămas acolo unde erau – în aer –, atârănând leneșe de la un stâlp la altul, ca o invitație pentru fiecare creangă de copac din timpul unei furtuni să întrerupă curentul în întreg orașul.

În alte părți ale lumii, în locuri în care omul și-a făcut simțită prezența acum mult timp, un asemenea oraș în paragină ar fi avut un impact major asupra simțului comunității cetățenilor; însă nu

și aici. Oamenii din Rain Valley erau niște suflete temerare, care puteau și voiau să trăiască într-un loc în care ploua peste două sute de zile pe an, iar soarele era tratat ca un unchi bogat care îi vizita arareori. Țineau piept zilelor întunecate, pământului moale și mijloacelor din ce în ce mai reduse de a-și câștiga existența, rămânând în tot acest timp fiii și fiicele deschizătorilor de drumuri care îndrăzniseră pentru prima oară să trăiască printre arborii uriași.

Totuși, astăzi spiritul le era pus la grea încercare. Era șaptesprezece octombrie, iar toamna tocmai pierduse bătălia împotriva iernii inevitabile. Deși copacii încă purtau culorile de sărbătoare și grădinile erau din nou verzi după zilele întunecate ale verii târzii, nu încăpea nici o îndoială: venea iarna. Cerul fusese mohorât și gri toată săptămâna, cu straturi amenințătoare de nori grei și cenușii. Timp de șapte zile plouase fără încetare.

La intersecția străzii Wheaton cu bulevardul Cates se afla secția de poliție, o clădire joasă din piatră gri, cu un turn deasupra și un stâlp pe care era ridicat un steag pe peluza cu iarbă deasă din față. Înăuntrul clădirii austere, luminile fluorescente vechi abia dacă erau suficient de puternice încât să țină întunericul la distanță. Era ora patru după-amiaza, însă vremea rea făcea să pară că era mult mai târziu.

Oamenii care lucrau înăuntru încercau să nu bage de seamă. Dacă i-ar fi întrebat cineva – și acest lucru nu se întâmplase –, ar fi recunoscut că timp de patru sau cinci zile consecutive, ploaia era acceptabilă. Chiar și mai mult, dacă era doar o burniță. Însă ceva nu era în regulă cu o vreme rea atât de îndelungată. Până la urmă, nu erau în ianuarie. Pentru primele câteva zile, fiecare stătea la biroul lui și se plângea pe bună dreptate de drumul de la mașină până la ușa de la intrare. Acum, aceste conversații fuseseră și ele învinse de ropotul continuu al ploii pe acoperiș.

Ellen Barton – Ellie pentru prieteni, care includeau pe toată lumea din oraș – stătea la fereastră, privind în gol către stradă. Ploaia făcea ca totul să pară imaterial. Își zări timp de o clipă imaginea în geamul scaldat de apă, însă nu chiar sub forma unei reflexii, ci mai mult ca pe un sentiment materializat pe geam pentru